

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobkyně: **Trivium Packaging Czech Republic s.r.o.**, IČ: 292 96 803
se sídlem Tovární 67, 503 52 Skřivany
zastoupena Mgr. Kateřinou Kavalírovou, advokátkou
NNK a partneři s.r.o., advokátní kancelář
se sídlem Dukelská 15/16, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. června 2021, č. j. 1828/1.30/21-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně včas podanou žalobou napadá rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 15. 6. 2021, č. j. 1828/1.30/21-3. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo jako nedůvodné zamítnuto odvolání žalobkyně podané proti rozhodnutí Oblastního

inspektorátu práce pro Královeshradecký a Pardubický kraj ze dne 11. 2. 2021, č. j. 15055/8.30/20-13 (dále také jen „prvoinstanční správní rozhodnutí“ nebo „správní rozhodnutí I. stupně“), a správní rozhodnutí I. stupně bylo potvrzeno.

2. Prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), tím že, jakožto zaměstnavatelka, neplnila dne 22. 7. 2020 na technickém zařízení v provozu společnosti povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků, neboť tohoto dne ve svém provozu v Tovární ulici č. p. 67, Skřivany, ve výrobní hale, v dílně předvýroby, provozovala tandemovou lakovací linku L7 s elektrickým pohonem s bezpečnostním prvkem – magnetickým bezpečnostním spínačem krytu lakovacího stroje, který byl svojí jednou částí odmontován z bezpečnostního krytu válců lakovací linky a textilní páskou přelepen a upevněn tak k hlavní části spínače, čímž neplnil svoji funkci při provozu zařízení, přičemž bezpečnostní kryt válců lakovacího stroje tak mohl být otevřený, aniž by řídicí jednotka za provozu zařízení na ovládacím panelu signalizovala závadu a technické zařízení zastavila, či neumožňovala spustit.
3. Vznikalo tak nebezpečí, že za provozu technického zařízení se končetina pracovníka obsluhy může dostat do krytem nechráněného prostoru sbíhavých míst rotujících částí zařízení, a riziko vzniku podmínek, které mohly vyústit a vyústily až v poškození fyzické osoby, která je zaměstnancem žalobkyně.
4. Uvedené pochybení vyplynulo ze zjištění inspektora práce působícího u správního orgánu I. stupně ze dne 4. 8. 2020, při kontrole zahájené dne 3. 8. 2020 v provozu žalobkyně (na adrese viz výše), jenž kontroloval příčiny a okolnosti pracovního úrazu tohoto zaměstnance, pracujícího jako obsluha lakovací linky – lakař. Ten dne 22. 7. 2020 v cca 21:00 hod. utrpěl ve shora uvedeném provozu žalobkyně při obsluze lakovací linky L7 úraz. Jeho pravá ruka se při rozjezdu linky dostala do nechráněného prostoru sbíhavých míst rotujících válců linky a došlo tak k jeho zranění.
5. Správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný vyhodnotili, že žalobkyně porušila ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 309/2006 Sb.“). Za shora vymezené pochybení byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 300 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Podstata obsahu žaloby

6. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Nejprve podrobně shrnula skutkový stav projednávané věci a průběh předchozího řízení. Má za to, že žalovaný převzal nesprávné závěry prvoinstančního správního orgánu, případně je dále rozvinul a argumentačně posílil. V případě některých odvolacích námitek žalovaný postupoval formalisticky a vůbec se vytykanými vadami správního rozhodnutí I. stupně nezabýval. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

7. Poté vymezila žalobní body, které rozdělila na ty, jež se týkají vadného prokazování skutkového stavu projednávané věci a na námitky týkající se právních důvodů nezákonnosti rozhodnutí.
8. První námitka, která cílila na nezákonnost v otázce zjištění skutkového stavu, se věnovala otázce neprovedení navržených důkazů. Žalobkyně konstatovala, že správní orgán I. stupně ani žalovaný neprovedli jí požadované důkazy, jimiž chtěla docílit úplného zjištění skutkového stavu projednávané věci.
9. Žalobkyně poukázala na to, že se v průběhu správního řízení opakovaně dožadovala provedení důkazu ohledáním místa úrazového děje, tj. umístění a provozu tandemové lakovací linky L7 v jejím výrobním areálu, jejího bezpečnostního systému, včetně ohledání umístění a systému funkce magnetického bezpečnostního spínače krytu válců, včetně demonstrace správného způsobu provádění kontroly bezpečnostních prvků dle předpisů zaměstnavatele a demonstrace úrazového děje tvrzeného poškozeným. Má totiž za to, že provedení důkazu ohledáním místa je vzhledem k charakteru projednávané věci přiléhavé. Nesouhlasí s žalovaným v tom, že provedení tohoto důkazního prostředku by bylo pro zjištění skutkového stavu nadbytečné a že demonstrace samotného úrazového děje není předmětem přestupkového jednání.
10. Neztotožňuje se rovněž s vyjádřením žalovaného, že orgány inspekce práce nezpochybňují nastavený systém kontroly, ale jeho nenaplnění (nedodržení) v praxi. Žalobkyně upozornila, že shledala rozpory mezi výpověďmi svědků – přímými účastníky úrazového děje. Jelikož před zprovozněním linky nebyla hlášena její nefunkčnost, mělo provedení důkazu místním ohledáním, včetně demonstrace procesu kontroly, potvrdit, že systém kontroly bezpečnosti stroje je správně nastaven a že žalobkyně učinila veškerá opatření, aby zajistila, že výrobní linka je z bezpečnostního hlediska pravidelně a řádně kontrolována. Mělo tak být zcela postaveno najisto, že ta zpracovala podrobný a návodný interní předpis k provádění kontroly bezpečnosti linky (Kontrola bezpečnostních prvků strojního zařízení – koncové spínače), který obsahuje přesný popis průběhu kontroly, včetně zobrazení umístění jednotlivých spínačů, pokynů postupu při zjištění závady a výslovného uvedení tzv. zakázaných postupů (běžně dostupný u příslušné lakovací linky). Bylo by tak prokázáno pochybení obsluhy předmětné lakovací linky - zaměstnance (který je nadto pravidelně proškolen) a to, že jednal vědomě v rozporu s předpisy bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a povinnostmi zaměstnance. Správní orgány excesivnímu jednání tohoto zaměstnance nevěnovaly patřičnou pozornost. Provedením důkazu místním ohledáním by dále bylo prokázáno, zda byla pravidelná kontrola prováděna ve vztahu ke konstrukčním nebo technickým parametrům linky. Tyto dva aspekty správní orgány nijak nerozlišovaly, měly za to, že stroj má být udržován ve všech parametrech. I kdyby nebyla řádně a pravidelně prováděna kontrola technologických/ provozních čidel, není a nikdy nemůže být takovým jednáním či opomenutím naplněna skutková podstata daného přestupku, protože skutková podstata míří výhradně na kontrolu bezpečnosti. V pochybnostech o tom, zda jaká čidla byla nefunkční, měla být projednávaná věc vyhodnocena ve prospěch žalobkyně.
11. Další vznesenou námitku vztahující se k otázce nezákonnosti zjištění skutkového stavu nazvala žalobkyně: „*nezjištění všech rozhodných okolností svědčících ve prospěch*“. Žalobkyně v řízení tvrdila a prokazovala (viz výpověď svědků L., B., Ing. N.), že nedílnou součástí systému kontroly bezpečnosti lakovací linky je víceetapňová kontrola

prováděná více zaměstnanci, a to v rámci každé pracovní směny. Žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně mj. prezentuje názor, že je povinností zaměstnavatele vytvořit takový systém účinných kontrolních opatření v rizikovém provozu, aby rizika poškození zdraví zaměstnance vyloučil, nebo alespoň minimalizoval. V praxi však nelze tomuto požadavku v podstatě vyhovět. Žalobkyně má za to, že vynaložila veškeré úsilí, které lze požadovat, aby zajistila pravidelnou a řádnou kontrolu bezpečnosti lakovací linky (vyhotovení vnitřních předpisů, seznamování zaměstnanců s těmito předpisy, jejich umístění v blízkosti lakovací linky apod.).

12. Na předchozí námitky navazovala i další argumentace žalobkyně. Ta je toho názoru, že z provedených důkazů vyvodily správní orgány nesprávné skutkové závěry. V tomto směru citovala určité výroky odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, s nimiž se neztotožnila. Krajský soud poznamenává, že oběma stranám je obsah napadených rozhodnutí i žaloby dobře znám, proto soud nepovažoval za stěžejní, aby všechny žalobkyní zdůrazněné pasáže i on citoval a dále popisoval v této části rozsudku, přičemž za klíčovou považuje až následnou právní úvahu nad touto námitkou, které se bude věnovat níže.
13. Ve vztahu k otázce právních důvodů nezákonnosti rozhodnutí namítala žalobkyně v prvé řadě nedostatek formálního a materiálního znaku projednávaného přestupku.
14. Je toho názoru, že povinnost zaměstnavatele není formulována tak, že „*zaměstnavatel je povinen kontrolovat*“ nebo „*je povinen provést kontrolu*“. Formulace požadovaného jednání je vymezena jako „*je povinen zajistit*“. Zajištění přitom chápe jako vytvoření uceleného souboru úkonů, jednání a opatření, jejichž realizací dojde k naplnění účelu kontroly. „*Zaměstnavatel – právnická osoba tedy musí vytvořit takový systém, ve kterém budou určení zaměstnanci plnit uložené pracovní úkoly, které v souhrnu zabezpečí řádné provedení kontroly. V případě, kdy zaměstnavatel takový systém vytvoří a vychází přitom z důsledné znalosti povahy a provozu daného konkrétního stroje, odpovědného vyhodnocení všech rizik, znalosti osobnostních předpokladů a kvalifikace zaměstnanců, tento systém zavede do praxe, prověřuje jeho fungování, průběžně vyhodnocuje nedostatky, nelze takovému zaměstnavateli vytýkat porušení povinnosti zajistit průběžnou a řádnou kontrolu.*“ Žalobkyně je přesvědčena, že tímto systémem disponuje, a neporušila proto žádnou zákonnou povinnost. V souvislosti s tím nemohlo její jednání vykazovat ani znak společenské škodlivosti a naplnit tak materiální stránku projednávaného přestupku. V případě žalobkyně nebyla respektována zásada „*v pochybnostech ve prospěch*“.
15. Následující námitkou žalobkyně brojila proti tomu, že jí nebylo umožněno zprostit se odpovědnosti ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Má za to, že nenaplnila skutkovou podstatu jednání, které je jí vytýkáno. To se také snažila prokázat v průběhu správního řízení. Upozornila zejména na kontrolní mechanismy, které zavedla, a navrhovala provedení důkazu, který by její argumentaci podpořil. Ten správní orgán nejen neprovedl, ale nadto z listinných důkazů vyvodil skutečnosti, které vedly k jeho přesvědčení o deliktní odpovědnosti žalobkyně, byť tomu, dle jejího názoru, mělo být naopak. Žalobkyně byla krácena na právu k možnému unesení důkazního břemene a následné liberaci.
16. Konečně žalobkyně namítala i nesprávnost postupu při určení správního trestu, přičemž zejména upozornila na jiné sankce v obdobných případech, které ukládal žalovaný. Má za

to, že uložení pokuty ve výši 30 % maximální možné výměry peněžitého trestu je s přihlédnutím k okolnostem případu nepřiměřené.

17. V závěru shrnula, že ze všech shora uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné a požaduje jejich zrušení. Pro případ, kdyby soud neshledal nezákonnost rozhodnutí, navrhla, aby soud postupem dle ustanovení § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), s ohledem na shora popsané důvody o nezohlednění polehčujících okolností při výměře trestu a uložení zjevně nepřiměřeného trestu, upustil od potrestání žalobkyně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 15. 10. 2021. Shrnl dosavadní průběh projednávání věci a předestřel, že je přesvědčen o tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, principy správního trestání a ustálenou soudní judikaturou. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a stejně tak byla řádně vyhodnocena i společenská škodlivost jednání žalobkyně.
19. Upozornil, že žalobkyně v podané žalobě neuvádí žádné nové námitky nežli ty, které již uplatnila v průběhu správního řízení (krom námitky vztahující se k výši uložené sankce) a žalovaný se tak s nimi v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal.
20. K problematice neprovedení důkazů, které žalobkyně požadovala, odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí, či prvoinstanční správní rozhodnutí, v nichž je vysvětleno, z jakého důvodu nebyl navrhovaný důkaz proveden. Má za to, že tento postup nezatížil obě rozhodnutí žádnou vadou.
21. Vyjádřil se dále v tom směru, že ani na základě podané žaloby mu není zřejmé, co konkrétně přílehavého by provedení navrženého důkazu přineslo stran skutkového zjištění do projednávání věci. Správní orgány souhlasí se žalobkyní v tom, že jednání zaměstnance v den úrazu bylo excesivní, to ovšem neznamená, že ta disponuje dostatečným systémem kontroly provozu a v tomto důsledku také shledaly nedostatky v zajištění bezpečnosti práce na pracovišti žalobkyně. Svou argumentaci dále podpořil rozбором svědeckých výpovědí, které byly provedeny v průběhu správního řízení. Má za to, že nejen z výpovědí, ale i z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně sice vydala směrnici k provádění kontrol a zápisů, výsledky tohoto procesu se ovšem nezabývala, což vedlo k demotivaci jejích zaměstnanců v tomto směru činit jakákoliv opatření. Doplnil také, že vzhledem k charakteru projednávání věci nebylo jeho úkolem hodnotit úrazový děj a jednání konkrétního zaměstnance, který byl strojem poškozen. Předmětem daného řízení byla odpovědnost za spáchání přestupku na úseku bezpečnosti práce, kterého se žalobkyně dopustila porušením konkrétní zákonné povinnosti. Pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* v tomto případě nebyl důvod.
22. Následně se žalovaný věnoval reakci na žalobkyní citované pasáže z odůvodnění napadených rozhodnutí týkajících se zejména použití určitých výrazů ve větách (jako např. slova „nejméně“, „evidentně“), či množného čísla u dvojice slov „technická zařízení“. Také se vyjádřil k otázce směřování kontroly bezpečnosti lakovací linky a její kontroly v obecném smyslu. Stejně, jako tomu bylo u vymezení obsahu žaloby soudem, i

v tomto případě nadepsaný soud odkazuje především na znění vyjádření žalovaného s tím, že jeho obsah je oběma stranám dobře znám, není proto zcela nutné je přepisovat v úplnosti.

23. K problematice uložené sankce se žalovaný vyjádřil následovně. Nesouhlasí zejména s vyjádřením žalobkyně, že nebyly zohledněny polehčující okolnosti projednávané věci. Odkázal v tomto směru na str. 26 správního rozhodnutí I. stupně. Skutečnost, že nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti, ovšem ještě neznamená, že se jedná o méně závažné pochybení (srov. str. 27 prvoinstančního správního rozhodnutí). Souhlasí s tím, že výše samotné pokuty není zanedbatelná, ale trvá na tom, že koresponduje s mírou porušení povinnosti žalobkyně. Správní uvážení žalovaného bylo odvislé od mnoha faktorů. Odkázal rovněž na několik soudních rozhodnutí, která se ukládáním pokut opakovaně zabývala, a z nichž stran principů pro ukládání pokut v přestupkových věcech vycházel.
24. Žalovaný navrhl, aby výše nadepsaný soud žalobu zamítl, neboť není důvodná.

IV. Replika žalobkyně

25. V replice ze dne 22. 1. 2022 shrnula žalobkyně obsah žaloby a následnou reakci žalovaného na její dílčí námitky. Konstatovala, že předestřela konkrétně, čeho se provedením navrženého důkazu domáhala.
26. „*Navrhovaným důkazem chce žalobkyně prokázat, že se vytýkaného nesplnění povinnosti nedopustila. Od počátku vedeného správního řízení žalobkyně tvrdí, že stav předmětné lakovací linky z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci jako zaměstnavatel zajišťuje komplexním systémem opatření, včetně pravidelné a řádné údržby a kontroly. Významným prvkem systému opatření je kontrola bezpečnostních prvků stroje, která je prováděna obsluhou linky, vždy při začátku každé pracovní směny a také při tzv. přestavbě linky v průběhu pracovní směny. Správný proces této kontroly je popsán v manuálu, se kterým jsou pracovníci obsluhy pravidelně seznamováni a který mají neustále k dispozici na pracovišti. Provedením navrženého důkazu (mj. demonstrace správného způsobu provádění kontroly bezpečnostních prvků dle předpisů zaměstnavatele) chce žalobkyně prokázat, že mj. vypracovaným podrobným postupem kontrolní prohlídky bezpečnostních prvků stroje vytvořila podmínky pro pravidelnou a řádnou kontrolu bezpečnosti zařízení.*“
27. Důkazem, který má svědčit v její prospěch, by pak bylo prokázání dvoustupňové kontroly lakovací linky. Zopakovala také, že správním orgánům vytýká spoustu nedostatečných skutkových zjištění, která má, na rozdíl od žalovaného, za relevantní.
28. Doplnila, že na žalobní body, ve kterých poukazuje na nesprávnost rozhodnutí o vině, tj. nedostatek formálního a materiálního znaku přestupku, a dále na odepření práva prokázat okolnosti pro zproštění se odpovědnosti za přestupek, žalovaný v rámci svého vyjádření žádným způsobem nereagoval. Žalobkyně trvá na tom, že oba znaky nebyly v projednávaném případě naplněny.
29. K otázce udělené sankce nad rámec toho, co již uvedla v podané žalobě, doplnila, že: „*Podle názoru žalovaného je třeba hodnotit přestupek jako velmi závažný, protože orgán prvního stupně v rozhodnutí uvádí, že společenskou škodlivost nepokládá za nulovou, minimální či málo závažnou. Tento přístup žalovaného je názornou ukázkou zaujatého*

postoje správních orgánů. Přistoupíme-li na prezentovanou stupnici společenské škodlivosti přestupku, pak nepochybně po škodlivosti nulové, minimální či málo závažné, bude následovat nebezpečnost „závažná“ a až po ní nebezpečnost „velmi závažná“. Žalovaný však rovnou přistupuje k použití velmi přísné kvalifikace „závažné nebezpečnosti“.

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na řadu soudních rozhodnutí, která dle jeho názoru podporují postup správních orgánů v řízení v dané věci a správnost napadeného rozhodnutí (a rozhodnutí správního orgánu I. stupně) při stanovení trestu. Napadené rozhodnutí je ale, dle názoru žalobkyně, důkazem toho, že žalovaný (resp. orgán I. st.) hlediska definovaná judikaturou při jejich činnosti nerespektují.
31. Konečně uzavřela, že správní orgány si nejen neopatřily vlastní vyhledávací činností potřebné důkazní prostředky, ale především neprovedly důkazy, které navrhovala. Nezjistily tak dostatečným způsobem skutkový stav a jimi interpretovaný skutkový stav je nesprávný a neodpovídá spisovému materiálu. Skutkové závěry prezentované správními orgány jsou neúplné a nesprávné a vůbec nezohledňují individuální poměry daného případu a jejich intenzitu, a to zejména pokud jde o jednání poškozeného zaměstnance. Setrvala proto na tom, aby soud shledal žalobu důvodnou a vyhověl jí v plném rozsahu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

32. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

33. Krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že dne 3. 8. 2020 byla správním orgánem I. stupně zahájena u žalobkyně kontrola příčin a okolností pracovního úrazu zaměstnance P. V. (dále také jen „Zaměstnanec“) a šetření na místě úrazového děje v rozsahu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce se zaměřením na dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce. Zjištěné skutečnosti zaznamenal správní orgán I. stupně v Protokolu o kontrole ze dne 4. 9. 2020, č. j. 11239/8.41/20-1 (viz čl. 9 správního spisu, I. složka, dále také jen „protokol o kontrole“ nebo „Protokol“). Z něho vyplynulo, že dne 22. 7. 2020 v cca 21:00 hod. utrpěl tento Zaměstnanec ve shora uvedeném provozu žalobkyně při obsluze lakovací linky L7 úraz. Jeho pravá ruka se při rozjezdu linky dostala do nechráněného prostoru sbíhavých míst rotujících válců linky a došlo tak k jeho zranění. Správní orgán v protokolu o kontrole rovněž reflektoval další dokumenty, které byly ke kontrole předloženy a jsou součástí správního spisu. Jednalo se o: pracovní smlouvu Zaměstnance ze dne 28. 2. 2020; lékařský posudek k práci Zaměstnance; BOZP S-18“, vydání č. 4 – Interní předpis pro poskytování a používání OOPP; osobní kartu na svěřené OOPP Zaměstnance, kopie dokumentu nazvaného „Adaptační proces“ - Zaměstnanec; výpis z knihy úrazů a drobných poranění; Provoz PREM SKR – kontrola koncových bezpečnostních spínačů lakovací linky L7 ze dne 23. 7. 2020; záznam o úrazu a přijatá opatření; kontrola bezpečnostních prvků a přijatá opatření – záznam ze dne 23. 7. 2020 a 3. 8. 2020; kontrola bezpečnostních prvků stroj. zařízení – Lakovací linka, linka L7 (TLP L 6,

Vydání č.1); Karta – kontrola bezpečnosti stroje se záznamy od 25. 5. 2020 k datu úrazu dne 22. 7. 2020; Analýza strojního zařízení – Lakovací linka L7 (BOZP S-10 Seznam identifikovatelných rizik TLP – linka 7); Zápis z měsíční autonomní inspekce lakovacích linek 2020; Zpráva o revizi elektrického zařízení ze dne 18. 10. 2019, ev. Ozn. 86652019 – Lakovací linka L7; tabulka – přidělené OOPP (dle druhu profese); Denní výkaz lakovny Linka č. 7 ze dne 22. 7. 2020, 3., 4. a 5. 7. 2020; Záznam o úrazu ze dne 22. 7. 2020 - Zaměstnanec; Osobní docházkový list zaměstnance; Prohlášení o odborné montáži po přesunu linky z jiného závodu (EU); Prohlášení o stavu linky po pracovním úrazu a kroky k rozhodnutí o opětovném zprovoznění; Směrnice – Řízení lidských zdrojů OSPV S-03, vydání č. 14; vysvětlení k provedeným školením Zaměstnance; doklad o školení BOZP - výrobní zaměstnanci, osnova, prezenční listina ze dne 17. 12. 2019; záznam o školení na pracovišti, prezenční listina, její obsah; test BOZP Zaměstnance ze dne 17. 12. 2019; osnovu školení BOZP č. 1/2017, fotodokumentaci pořízenou zaměstnavatelem bezprostředně po úrazu (8 snímků); Manuál pro lakovací linku L7 ze dne 12. 8. 2020; popis pracovního úrazu – vyjádření Zaměstnance.

34. Z předmětného Protokolu vyplynulo (kromě dalšího), že linka L7 je kontinuální lakovací linkou skládající se z podavače výsekových plechů, dopravníků, dvou lakovacích strojů, dvou sušících pecí, vykladače a obraceče, které provádí lakování výsekových plechů a jejich vysoušení, předpřipravených k výrobě vík plechovek pro potravinářský průmysl. Po úrazu Zaměstnance, jehož průběh byl již opakovaně v rozsudku popsán, zasáhl jeho spolupracovník, který lakovací stroj v provozu zastavil a prováděl vyprošťování jeho ruky. Jelikož se mu to nedařilo, obrátil se na směnovou mistrovou, s jejíž pomocí byla ruka Zaměstnance vyproštěna. Z výpovědi Zaměstnance nadto vyplynulo, že bezpečnostní kryt nad válci lakovacího stroje byl po celou dobu jeho činnosti otevřen. Správně linka v takový okamžik neměla umožňovat spuštění. Předmětný stroj podléhal kontrole ze strany každé směny obsluhy linky L7, a to vždy na začátku směny. O ní je obsluhou linky učiněn zápis do karty – Kontrola bezpečnosti stroje (viz č.l. 8/10 správního spisu). Na této kartě byla zaznamenána nefunkčnost „8 koncáků a čidel“, a to od 3. 7. 2020 do dne úrazu. Jelikož magnetický bezpečnostní spínač krytu válců předmětného lakovacího stroje byl odblokovaný (částečně odšroubovaný a částečně přelepený páskou), mohl být bezpečnostní kryt válců otevřený, aniž by jednotka signalizovala závadu a řízení zastavila. Žalovaná vydala k provádění kontrol bezpečnostních prvků metodiku pro obsluhy. Záznamy o vadách zařízení zůstávaly u předmětného stroje.
35. Z výpovědi svědků vyplynulo, že záznamy o kontrole lakovacího stroje zůstávaly u stroje i delší dobu, směnoví mistrové stav nijak neřešili – nesledovali zápis v tabulce u stroje (tuto skutečnost potvrdila i sama mistrová ze směny Zaměstnance), stav byl předkládán i bezpečnostnímu specialistovi ústně, bez výsledku.
36. Žalobkyní byla předložena dokumentace o pravidelné údržbě předmětné linky, revizi elektrického zařízení linky, roční plán údržby se stanovením měsíčních kontrol jednotlivých linek a měsíční zprávy o prováděných kontrolách – leden až květen 2020 a poté červenec 2020. Procesní inženýr předvýroby potvrdil, že v červnu 2020 se pravidelná kontrola linky L7 neprováděla. Poslední záznam o provedené údržbě je ze dne 20. 5. 2020, při níž byla provedena i oprava bezpečnostních prvků stroje. Následující kontrola linky byla provedena až den následující po úrazu Zaměstnance – 23. 7. 2020. Žalobkyně doložila opravu lakovací linky L7 i ze dne 10. 6. 2020, kdy byla prokázána

nefunkčnost bezpečnostních čidel. Ode dne 11. 6. 2020 se v kartě záznamů o vadách opětovně objevovaly závady „koncáků a čidel“, až do dne úrazu.

37. Žalobkyně má v souvislosti s provozem lakovací linky L7 vypracovaný dokument „Analýza rizika strojního zařízení dle metodiky 10 – BM – 105“. Rovněž přijala určitá opatření proti opakování pracovního úrazu, jako např. tzv. akční plán, seznámila další pracovníky s úrazovým dějem a proškolila je.
38. Z výpovědí zaměstnanců žalobkyně, které byly podkladem pro vydání Protokolu o kontrole, se podává, že při zahájení směny bylo povinností zaměstnanců kontrolovat bezpečnostní prvky na lince L7, o čemž ti byli poučeni (shodně výpověď směnového mistra i pracovníka lakovací linky). Mistrová dále potvrdila, že informace o závadách předmětné linky zůstávají na záznamu u samotné linky, ona je nikdy nesbírala. Je si vědoma pouze toho, že po zaplnění připraveného formuláře je ten vyměněn za nový, ovšem zda se ten původní nějak archivuje, nevěděla. Z výpovědi Zaměstnanec vyplynulo, že v den jeho úrazu byl kryt předmětné linky otevřený. Potvrdil také, že se na začátku směny mají kontrolovat bezpečnostní prvky a další závady na lince, které se zapisují do kontrolních listů. Zaměstnanec potvrdil, že věděl, co se má kontrolovat, ale nevěděl, zda k tomu existuje určitá metodika, či nikoliv. Výsledek kontroly zapisoval do karty bezpečnosti stroje. On sám zapisoval 8 nefunkčních koncových spínačů. Mistry na tyto vady nikdo neupozorňoval, jelikož ti to dle jeho slov „neřešili“. Zaměstnanec o vadách informoval pouze specialistu BOZ. Další ze zaměstnanců – obsluha linky, lakař konstatoval, že pochybení z karty znamenalo to, že koncové bezpečnostní spínače byly v době kontroly nefunkční. Potvrdil také, že na začátku směny je třeba učinit určité kontrolní úkony – u linky je nalepené určité schéma, pochybení se zaznamenává do archu umístěného u stroje. On sám zapsal ve dnech 10. 6., 3. 7., 4. 7., 5. 7. 2020 nefunkčnost bezpečnostních spínačů.
39. Do správního spisu byl dále založen disk CD, který obsahuje 4 videosekvence z provozu části lakovací linky L7, a to včetně funkčnosti bezpečnostního spínače krytu, ze dne 4. 9. 2020.
40. Žalobkyně podala proti kontrolním zjištěním písemné námitky ze dne 15. 9. 2020, které byly vedoucím Inspektorátu v plném rozsahu zamítnuty přípisem ze dne 23. 9. 2020, č. j. 11239/8.41/20-3, a bylo konstatováno, že vytčené nedostatky zůstávají nezměněny. Zejména bylo poukázáno na to, že námitky proti Protokolu z převážné většiny směřují proti popisu úrazového děje a nikoliv proti výsledkům kontrolního zjištění. Jak ovšem uvedl správní orgán I. stupně, výsledek zjištění skutkového děje vychází zejména ze samotných svědeckých výpovědí a materiálů předložených žalobkyní.
41. Dne 12. 10. 2020 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz č. j. 15055/8.30/20-3 (dále jen „Příkaz“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobkyně je vinna přestupkem na úseku bezpečnosti práce podle dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, kterého se dopustila tím, že neplnila povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků, neboť dne 22. 7. 2020 ve svém provozu v ulici Tovární 67, Skřivany, ČR, provozovala tandemovou lakovací linku L7 s elektrickým pohonem, s nefunkčním bezpečnostním prvkem – magnetickým bezpečnostním spínačem krytu válců lakovacího stroje. Porušila tak ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zák. č. 309/2006 Sb. Výrokem II. Příkazu byl uložen žalobkyni správní trest ve formě pokuty ve výši 375 000 Kč. Žalobkyně podala v zákonné lhůtě proti Příkazu odpor dne 21. 10. 2020.

42. V dalším řízení žalobkyně podala Inspektorátu dne 19. 11. 2020 písemné vyjádření a návrh na doplnění dokazování listinami, výpovědí svědků a zejména místním ohledáním. Správní orgán následně doplnil dokazování výpověďmi požadovaných svědků (jednalo se o opakovanou výpověď svědků citovaných shora). Navrhovaný důkaz místním ohledáním správní orgán I. stupně neprovedl. Z výpovědí mimo jiné vyplynulo, že tzv. „koncáky“ jsou koncové spínače, u nichž obsluha linky nerozeznává, zda jde o spínače bezpečnostní či kvantitativní, z výpovědi spolupracovníka Zaměstnance nadto vyplynulo to, že ten linku nezastavoval a závadu mistrovi nehlásil, i když věděl, že tak má učinit. Mistrová dále podotkla, že Zaměstnanec údaje na předmětné kartě dle jejího názoru pouze opisoval, chyba v čidlech neměla dle jejího názoru vliv na nefunkčnost bezpečnostních prvků. Po úplném doplnění karty u linky ji, jakožto mistr, předává administrátorovi. Procesní inženýr předvýroby konstatoval, že pokud je zjištěna závada bezpečnostního prvku, linka se nesmí provozovat a chyba se musí nahlásit mistrovi. Dle jeho názoru z karty vyplývá, že pracovníci obsluhy si pomýlili pojmy a šlo nikoliv o bezpečnostní čidla, ale o čidla technologická. Pokud by šlo o čidlo bezpečnostní, samotná linka by se nemohla rozjet. Sám ale doplnil, že spatřil jedno z bezpečnostních čidel přelepené páskou, tento zásah znamenal, že je možné porušit bezpečnostní bariéru a zasáhnout do chodu stroje. Zaměstnanci, dle jeho názoru, úmyslně přelepili pásku a odmontovali bezpečnostní čidlo stroje. Bezpečnostní specialista a koordinátor BOZP dále předešel teoretický postup při zjištění závady: fyzická kontrola stroje, zápis do karty a nahlášení mistrovi dané směny. Z jemu předložené karty nevyplývá, že byla zjištěna chyba kvantitativního čidla či bezpečnostního čidla, ale ten má za to, že se o bezpečnostní čidla nejednalo. Zaměstnanec doplnil, že obsah dokumentu „Kontrola bezpečnostních prvků strojního zařízení – koncové spínače“ nezná, pouze viděl určité obrázky, které ale mohly být i z jiné linky. Zaměstnanec prováděl kontrolu podle své úvahy. V době úrazu rovněž věděl, že koncový spínač u drátěného krytu neplní svou funkci. Po úrazu nehlásil závadu nikomu, i když věděl, že by ji měl nahlásit svému mistrovi. Z karty, kam zapisoval vady koncových spínačů, nešlo rozeznat, zda se jednalo o ty bezpečnostní nebo kvantitativní.
43. Dne 25. 11. 2020 bylo provedeno ústní jednání ve věci, jehož se zúčastnil zmocněnec žalobkyně. Ten měl dále možnost se k němu vyjádřit a doplnit do spisového materiálu další podklady pro vydání rozhodnutí. K provedeným důkazům se žalobkyně písemně vyjádřila dne 29. 1. 2021. Následně bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, proti němuž podala žalobkyně dne 4. 3. 2021 odvolání. V něm v podstatné míře uplatňovala shodné námitky, které vznesla i v nyní podané žalobě. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

44. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost*

chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

45. Krajský soud k tomu poté dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
46. Po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba není** a to z následujících důvodů.
47. Krajský soud na úvod předesílá, že mezi žalobkyní a žalovaným není sporné, že se dne 22. 7. 2020 stal úraz Zaměstnance, a to na technickém zařízení v provozu společnosti žalobkyně v Tovární ulici č.p. 67, Skřivany, ve výrobní hale, v dílně předvýroby, na tandemové lakovací lince L7, která disponovala (kromě dalšího) i bezpečnostním prvkem – magnetickým bezpečnostním spínačem krytu lakovacího stroje, který byl svojí jednou částí odmontován z bezpečnostního krytu válců lakovací linky a textilní páskou přelepen a upevněn tak k hlavní části spínače, čímž neplnil svoji funkci při provozu zařízení. Bezpečnostní kryt válců lakovacího stroje tak mohl být otevřený, aniž by řídicí jednotka za provozu zařízení na ovládacím panelu signalizovala závadu a technické zařízení zastavila, či neumožňovala spustit. Strany se rovněž shodnou v tom, že žalobkyně má v souvislosti s provozem lakovací linky L7 vypracovaný dokument „Analýza rizika strojního zařízení dle metodiky 10 – BM – 105“. Žalobkyně rovněž přijala určitá opatření proti opakování pracovního úrazu, jako např. tzv. akční plán, seznámila další pracovníky s úrazovým dějem a došlo k jejich určitému proškolení. Strany sporu se ovšem rozcházejí v názoru na to, zda žalobkyně pochybila a porušila ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zák. č. 309/2006 Sb., které vyústilo až k tomu, že dne 22. 7. 2020 došlo ke shora citovanému úrazu Zaměstnance, a tedy naplnila skutkovou podstatu projednávaného přestupku – ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce. Žalobkyně poukazuje zejména na ucelený systém kontroly, který dle jejího názoru v dané společnosti převládá, a je toho názoru, že se jednalo o jednorázový exces daného Zaměstnance. Naopak správní orgány jsou toho názoru, že pochybení žalobkyně se neslo v dlouhodobějším řetězení nedůsledných kontrol, údržby a revizí spojených s provozem lakovací linky L7.
48. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zák. č. 309/2006 Sb. stanovuje, že: „Zaměstnavatel je povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány. Stroje,

technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být pravidelně a řádně udržovány, kontrolovány a revidovány.“

49. Právní úprava přestupků na úseku bezpečnosti práce dále, ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, předesílá, že: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a nářadí“.*
50. Jelikož žalobkyně v úvodu své žaloby namítala, že v případě některých odvolacích námitek žalovaný postupoval formalisticky a vůbec se vytykanými vadami správního rozhodnutí I. stupně nezabýval, z čehož následně dovozovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, zaměřil se krajský soud nejprve na tuto žalobní argumentaci. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
51. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
52. Předmětné napadené rozhodnutí žalovaného však výše uvedenými pochybeními netrpí. Krajský soud po pečlivém přezkumu věci shledal, že je přezkoumatelné. Je tomu tak zejména proto, že žalovaný se zabýval a reagoval na všechny námitky, které žalobkyně v odvolání vznesla. Vysvětlil, proč neprovedl důkaz ohledáním místa úrazového děje, na str. 7 napadeného rozhodnutí se věnoval otázce bezpečnostních a technologických čidel ve vztahu k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku, vyjádřil se i k problematice několikastupňové kontroly, kterou žalobkyně uvádí jako hlavní argument pro svou liberaci. Stejně tak se správní orgán vypořádal i s otázkou popisu projednávaného skutku.
53. Krajský soud podotýká, že pouze to, že účastník řízení s odůvodněním napadeného rozhodnutí (potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně) nesouhlasí, ještě samo o sobě neznámá, že jím napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Nepřezkoumatelnost, jak již bylo konstatováno shora, míří na ta nejzávažnější pochybení správních orgánů, která soudu neumožňují seznat žádný důvod, či důvody, pro které by mělo být vydáno. Tak tomu ale v případě žalobkyně nebylo. Zejména správní orgán I.

stupně se projednávané věci věnoval velice pečlivě. To nadto nevyplývá pouze z délky textu tohoto rozhodnutí, ale zejména z jeho obsahu, k němuž se krajský soud vyjádří ještě níže, v souvislosti s rozбором dílčích námitek žalobkyně. Rovněž žalované rozhodnutí reagovalo na všechny její odvolací námitky, krajský soud neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ve vztahu k žádnému ze žalobou napadených rozhodnutí.

54. Nadepsaný soud nadto k otázce nepřezkoumatelnosti doplňuje, že podle konstantní judikatury tvoří při soudním přezkumu napadená rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25).
55. Ve vztahu k žalobním námitkám poté konstatuje nadepsaný soud následující. První námitku vznesla žalobkyně proti tomu, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, jelikož se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně v otázce neprovedení důkazu ohledáním místa úrazového děje, tj. umístění a provozu tandemové lakovací linky L7 ve výrobním areálu účastníka a ukázky úrazového děje tvrzeného poškozeným. Provedení tohoto důkazu mělo demonstrovat to, že systém kontroly bezpečnosti stroje je správně nastaven, a že žalobkyně učinila veškerá opatření, aby zajistila, že výrobní linka je z bezpečnostního hlediska pravidelně a řádně kontrolována. Žalovaný (v reakci na shodný závěr správního orgánu I. stupně) měl, na rozdíl od žalobkyně, provedení důkazu za nadbytečné. Poukázal na to, že ve vztahu k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku je demonstrace úrazového děje ze dne 22. 7. 2020 nadbytečná. Totéž konstatoval i o ukázce běžného fungování linky žalobkyně.
56. Krajský soud se v tomto případě musel ztotožnit se závěry správních orgánů. Upozorňuje přitom na to, že žalobkyně, dle obsahu jí vznesené argumentace v žalobě, vnímá své pochybení pouze ke dni úrazu, tedy ke dni 22. 7. 2020. Krajský soud však podotýká, že tento den je třeba považovat za den, kdy nedostatečná funkčnost systému kontroly, který ta zavedla, pouze eskalovala. Tento den bylo proto možné určit jako hraniční pro určitý časový rámeček, jenž k němu vedl. Právě touto optikou na projednávaný přestupek nazíraly správní orgány a nelze s nimi nesouhlasit, jelikož dle zákonného znění ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb. vyplývá povinnost zaměstnavatele zajistit, aby stroje, technická zařízení apod., byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány, a to v důsledku pravidelné a řádné údržby. Ta přitom spočívá zejména v pravidelné a řádné kontrole a revizi.
57. Krajský soud souhlasí se žalobkyní, že jednání jejího Zaměstnance mohlo být excesivního charakteru. Důkaz ohledáním místa úrazového děje by se ovšem míjel s podstatou jí přisuzovaného pochybení. Nadto, ve správním spisu je založen disk CD, na němž je demonstrována i bezchybná činnost lakovací linky. Krajský soud má za to, že provedení důkazu navrhovaného žalobkyní by nevneslo do projednávané věci žádné nové skutečnosti a informace, které již ve správním spise založeny jsou, či které vyplynuly z výpovědí svědků (ty jsou rovněž obsahem správního spisu). Ztotožňuje se proto se správními orgány v tom, že za daného stavu a vzhledem k povaze projednávané věci by byl jí navržený důkaz nadbytečný. Je třeba také poukázat na to, že nikdo nesporně, že žalobkyně zpracovala podrobný a návodný interní předpis k provádění

kontroly bezpečnosti linky L7, bylo pouze konstatováno, že jí nastavené systémy kontroly samy o sobě neobstály. Dlužno dodat, že další důkazní prostředky, nad rámec těch, kterým bylo vyhověno, nenavrhovala. V tomto neshledal krajský soud žádné pochybení správních orgánů.

58. Další vznesenou námitku vztahující se k otázce nezákonnosti zjištění skutkového stavu nazvala žalobkyně: „*nezjištění všech rozhodných okolností svědčících ve prospěch*“. Ani s touto námitkou se nelze ztotožnit. Správní spis obsahuje zejména písemnou dokumentaci (vymezenou shora), která zřetelně poukazuje na snahu žalobkyně zajistit, aby po teoretické stránce byli zaměstnanci seznámeni s chodem společnosti, výrobních strojů a prostředí, a to včetně předmětné lakovací linky L7. Z projednávané věci, jakožto celku, nadto nelze dovodit, že by se správní orgány cíleně zaměřovaly pouze na informace, které by hovořily v její neprospěch. V průběhu správního řízení bylo ze svědeckých výpovědí postaveno najisto, že systém kontrol a údržby strojů, ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 309/2006 Sb., který měl vést k bezpečnému provozu strojů, nebyl záměrně dodržován a žalobkyně nečinila další kroky k tomu, aby této skutečnosti zamezila (k tomu viz str. 16 a násl. správního rozhodnutí I. stupně). Dlužno dodat, že pokud žalobkyně opakovaně upozorňovala na to, že správní orgány měly činit rozdíl mezi záznamem o nefunkčních „*koncácích*“ (vyplývajícím z karty „Kontrola bezpečnosti stroje“), kdy měly podle jejího názoru striktně rozlišovat, zda se jednalo o ty, které zajišťují bezpečnost, či nikoliv, je s podivem, že sama žalobkyně v prvcích ochrany bezpečnosti práce tyto skutečnosti nerozdělovala a neodlišovala. Pokud dle jejího vyjádření v kartě „Kontrola bezpečnosti stroje“ byly záznamy týkající se pouze vad nebezpečnostního charakteru, ačkoliv k předmětnému úrazu Zaměstnanec nepochybně došlo způsobem, který byl zaznamenán ve správním spisu, vnucuje se otázka, zda žalobkyně v otázce záznamu nefungujících bezpečnostních prvků ochrany nějaké kroky činila. Nastavení efektivního systému v souvislosti s charakterem prostředí a vnímání zaměstnanců a jejich řádné poučení představovalo přitom hlavní pochybení, z něhož je viněna. Její argumentace uplatněná v žalobě ovšem svědčí o tom, že systém kontrol a řádná údržba lakovací linky L7 se vymkly její kontrole. To také vedlo k celému řetězci pochybení jejich zaměstnanců a předmětnému úrazu, jak již bylo opakováno shora. Tuto námitku tedy krajský soud rovněž důvodnou neshledal.

59. Žalobkyně dále brojila proti tomu, že z provedených důkazů vyvodily správní orgány nesprávné skutkové závěry. V tomto směru odkazovala na určité pasáže prvoinstančního správního rozhodnutí. Krajský soud se ani s těmito závěry nemůže ztotožnit. Jak již vysvětlil shora, žalobkyně řetězcem nedostatečné kontroly strojů i svých zaměstnanců a nastavení systému revize strojního zařízení způsobila to, že se dopustila přestupku na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce, jelikož jakožto zaměstnavatelka neplnila dne 22. 7. 2020, tedy v den eskalace shora vymezených pochybení, na technickém zařízení v provozu společnosti povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků, neboť tohoto dne ve svém provozu v Tovární ulici č.p. 67, Skřivany, ve výrobní hale, v dílně předvýroby, provozovala tandemovou lakovací linku L7 s elektrickým pohonem s bezpečnostním prvkem – magnetickým bezpečnostním spínačem krytu lakovacího stroje, který byl svojí jednou částí odmontován z bezpečnostního krytu válců lakovací linky a textilní páskou přelepen a upevněn tak k hlavní části spínače, čímž neplnil svoji funkci při provozu zařízení, přičemž bezpečnostní kryt válců lakovacího stroje tak mohl být otevřený, aniž by řídící jednotka za provozu zařízení na ovládacím panelu

signalizovala závadu a technické zařízení zastavila, či neumožňovala spustit. Vznikalo tak nebezpečí, že za provozu technického zařízení se končetina pracovníka obsluhy může dostat do krytem nechráněného prostoru sbíhavých míst rotujících částí zařízení a riziko vzniku podmínek, které mohly vyústit a vyústily až v poškození fyzické osoby, který je zaměstnancem žalobkyně.

60. Krajský soud je toho názoru, že pokud by zaměstnanci řádně a včas plnili povinnosti, které byly předestřeny ve všech dokumentech, které žalobkyně vypracovala, a ta by nadto upřesnila a specifikovala nároky na preciznější doplňování záznamů do karty Kontrola bezpečnosti stroje, mohla spáchání projednávaného přestupku předejít. V tomto případě se jednalo o nedůslednou kontrolu a nastavení jejího vlastního systému bezpečnosti na pracovišti. Žalobkyně se mylí v tom, že nebylo prokázáno žádné pochybení dalšího ze zaměstnanců. Z jejich výpovědí naopak vyplývá pochybení i dalších z nich. Z vyjádření bezpečnostního specialisty a koordinátora BOZP vyplynulo, že na kartě Kontrola bezpečnosti stroje (list. č. 1-8/10 správního spisu) nebyl vyplněn podpis směnového mistra, a to v žádné ze směn u lakovacího stroje. Zaměstnanci žalobkyně tak opakovaně o závažných informacích své mistry neinformovali (viz nejen výpověď Zaměstnance, ale i pracovníka obsluhy linky V.). Upřesnil také, že přelepený spínač měl charakter bezpečnostního prvku a zaměstnanec, který zjistil nefunkčnost či překonání tohoto bezpečnostního prvku, měl povinnost okamžitě situaci nahlásit. Tak tomu nebylo ale v případě žádného ze zaměstnanců, kteří s předmětnou linkou přišli do styku. Procesní inženýr předvýroby potvrdil, že zásah do bezpečnostního čidla znamenal, že je možné porušit bezpečnostní bariéru a zasáhnout do otáčejících částí stroje. Přesto ale mistrová ze směny Zaměstnance konstatovala, že si žádného poškození nevšimla, ač připustila, že je to právě směnový mistr, který dozoruje při kontrole nad pracovníky linky. Potvrdila také, že od úrazu ze dne 22. 7. 2020 se na kartu Kontrola bezpečnosti stroje podepisují, tedy připustila, že došlo k určité úpravě kontrolních mechanismů žalované.
61. Jak vyplynulo ze shora uvedeného, ke dni 22. 7. 2020, z něhož správní orgány vycházely, naplnila žalobkyně skutkovou podstatu přestupku na úseku bezpečnosti práce ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce tím, že neplnila povinnosti při zajištění řádného stavu používaných výrobních a pracovních prostředků a zařízení stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí. Těmito povinnostmi je, mimo jiné, i řádná a pravidelná kontrola, kterou ovšem, zejména na základě výpovědi svědků – zaměstnanců žalované, nešlo dovodit.
62. Krajský soud souhlasí s názorem žalobkyně, že povinnost zaměstnavatele není formulována tak, že: „*zaměstnavatel je povinen kontrolovat*“ nebo „*je povinen provést kontrolu*“. Formulace požadovaného jednání je vymezena jako „*je povinen zajistit*“. Zajištění přitom chápe žalobkyně zcela správně jako vytvoření uceleného souboru úkonů, jednání a opatření, jejichž realizací dojde k naplnění účelu kontroly. Ačkoliv je tato premisa žalobkyně správná, bohužel bylo na základě všeho shora uvedeného postaveno najisto, že jí nastavený ucelený soubor jednání a opatření nebyl zcela realizován, či byl realizován s chybami, tedy nemohlo dojít k naplnění účelu kontroly, jak sama žalobkyně předjímal. Žalobkyně tak naplnila formální znaky projednávaného přestupku, o nichž nelze mít žádné pochybnosti. Její námitka ve vztahu k zásadě „v

pochybnostech ve prospěch“ byla za takto zjištěného skutkového stavu a uceleného řetězce podkladů založených ve správním spisu lichá.

63. Soud v tomto směru dodává, že zpravidla bývá již naplněním formální stránky přestupku naplněna zároveň i jeho stránka materiální. Tato premisa plyne již z konstantní judikatury, Nejvyšší správní soud se k ní vyjádřil například ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 – 28, z něhož se podává, že: „Podle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“ Dlužno dodat, že i přes závěry vyplývající z citované judikatury se vyčerpávajícím způsobem otázky materiální škodlivosti jednání žalobkyně věnoval zejména správní orgán I. stupně, a to na str. 13 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Krajský soud se s těmito závěry ztotožňuje a nepovažuje námitky žalobkyně v tomto směru za důvodné.
64. Krajský soud pro ucelení celé problematiky upozorňuje i na další závěry vyplývající z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 2. 6. 2010, č. j. 6 Ads 171/2009-60), podle něhož „zákon o inspekci práce koncipuje odpovědnost za spáchané správní delikty právníkem osobou, mezi něž jsou zařazeny i správní delikty se skutkovou podstatou vztahující se k úseku bezpečnosti práce dle § 30 zákona o inspekci práce, jako odpovědnost objektivní. K uplatnění odpovědnosti za správní delikt právníkové osoby je nutné, aby jednání naplňovalo jak obecné znaky (protiprávnost jednání, existence odpovědné osoby, trestnost stanovená zákonem), tak znaky některé konkrétní skutkové podstaty uvedené ve zvláštním zákoně. Znaky určující skutkovou podstatu se člení na znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu. Zásadně je nutné naplnit materiální znak deliktu. Individuální objekt, který má každá skutková podstata, vyjadřuje konkrétní jednotlivý zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení určeno. Objektivní stránkou se od sebe jednotlivé delikty právníků odlišují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 4 As 28/2006-65, dostupný na www.nssoud.cz). Koncepcí objektivní odpovědnosti správního deliktu neklade povinnost správním orgánům zkoumat zavinění odpovědné právníkové osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením nebo nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, pak je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení. ... Zákon o inspekci práce ve srovnání s jinými předpisy (např. z. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) ve svých ustanoveních neumožňuje právníkové osobě zprostit se odpovědnosti za správní delikt. Byť se jedná o tvrdý dopad právní normy do právní sféry zaměstnavatele, je na tomto místě nutno poukázat na to, že objektem skutkové podstaty těchto správních deliktů je zájem na ochraně zdraví a bezpečnosti zaměstnanců.“ V návaznosti na uvedené lze přitom odkázat také na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2015, č. j. 36 Ad 46/2013-33, který uvedl: „[ž]alobce tedy jako zaměstnavatel nese objektivní odpovědnost za dodržování právních předpisů v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, a to i přesto, že jako pouhý provozovatel má značně omezené možnosti nápravy závadného stavu.“ Ani v tomto případě právníková osoba jako zaměstnavatel nebyla zbavena objektivní odpovědnosti. Nanejvýš jí

mohlo být (a bylo) při ukládání sankce přičteno k dobru, že se snažila svým jednáním minimalizovat dopady závadného stavu, respektive předejít podobným následkům v budoucnosti. Na samotné naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku žalobkyní však toto nemá žádný vliv.

65. Lichá je proto i námitka žalobkyně, kterou brojila proti tomu, že jí nebylo umožněno se zprostit odpovědnosti ve smyslu ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, celé správní řízení probíhalo zcela standardním způsobem, a to včetně dokazování i nařízení ústního jednání ve věci. Žalobkyni bylo umožněno se opakovaně k projednávané věci vyjádřit a doložit podklady, které by svědčily v její prospěch. To, že sama nepředložila nic, co by objektivním způsobem její liberaci prokazovalo, není již chyba správních orgánů. Námitka není v případě žalobkyně přiléhavá. Objektivní odpovědnost zaměstnavatele, který nese odpovědnost za bezpečné pracovní prostředí, nelze přenášet na zaměstnance tím, že je proškolen a je povinen dodržovat právní předpisy a pracovní postupy. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, který v podobné a přiléhavě věci uvedl: *„doložení splnění povinností tím, že byl řidič ze strany zaměstnavatele poučen a byl povinen dodržovat platné právní předpisy, nepostačuje ke zproštění odpovědnosti za správní delikt. Stěžovatel se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na porušení povinností vlastními zaměstnanci, případně osobami, které při výkonu své činnosti používá. Účelem ustanovení obsahujícího liberační důvod je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu. Připuštěním navrhovaných liberačních důvodů (zabezpečení povinného školení řidičů) by mohlo být liberační ustanovení aplikováno ve velkém množství případů, a ztratilo by tak povahu výjimky z obecného pravidla, což by znamenalo ohrožení veřejného zájmu.“*
66. Krajský soud musí dále reagovat na námitku stran výše udělené sankce. Žalobkyně měla za to, že správní orgány překročily míru správního uvážení a sankce ve výši 30 % maximální možné výměry peněžitého trestu v daném případě byla nepřiměřeně vysoká.
67. K samotné výši uložené pokuty je třeba nejprve konstatovat, že pro uložení správního trestu pokuty za předmětný správní delikt je dle § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce ve spojení s ustanovením § 30 odst. 2 písm. c) stanovena maximální hranice 1 000 000 Kč. Pokuta, která byla žalovaným potvrzena ve výši 300 000 Kč, tedy činí pouze 30 % z maximální možné výše pokuty. Samotné výši pokuty žalovaný věnoval téměř dvě strany napadeného rozhodnutí, ztotožnil se zejména se závěry správního orgánu I. stupně (viz str. 27 a násl. prvoinstančního správního rozhodnutí). Správní orgány zohlednily povahu a závažnost správního deliktu, způsob jeho spáchání a jeho následky, dále majetkové poměry žalobkyně, přičemž vycházely z vyžádaných podkladů. Zabývaly se tím, zda výsledná výše pokuty nebude mít pro žalobkyni likvidační charakter. Současně dbaly na to, aby pokuta plnila svůj účel z hlediska individuální a generální prevence a aby současně plnila preventivní funkci. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že snížení předmětné sankce by již neodráželo okolnosti případu a nižší pokuta by neplnila svou funkci. Dle názoru krajského soudu se žalovaný výměře správního trestu pokuty věnoval dostatečně a výslednou výši pokuty pečlivě odůvodnil.
68. V závěru samotné žaloby žalobkyně navrhla, aby soud postupem dle ustanovení § 65 odst. 3 s. ř. s. ve svém rozhodnutí upustil od potrestání žalobkyně. Jednalo se tedy o návrh na moderaci trestu ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. Krajský soud předesílá, že upustit

od trestu může soud pouze ve stanovených případech, jak dovodila soudní judikatura. „Soud může od uložení trestu upustit pouze v mezích zákonem dovolených“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007-58) Tento výklad je přitom i v souladu s obecnými principy pro snížení sankce v rámci moderace trestu, kdy pro správní soud, který o moderaci trestu uvažuje, musí platit shodná hmotněprávní pravidla, jako pro správní orgán, který tuto sankci ukládal. Krajský soud v tomto směru dodává, že hmotněprávní úprava obsažená v zákoně o inspekci práce neumožňuje, aby bylo od sankce za přestupek dle tohoto zákona upuštěno, tedy ani soud se k této variantě nemohl uchýlit. Pro úplnost dodává, že neshledal, že by správní orgány uložily žalobkyni trest ve zjevně nepřiměřené výši, jak předpokládá znění § 78 odst. 2 s. ř. s. Návrh na moderaci uloženého trestu tak úspěšný být nemohl.

69. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

71. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. dubna 2022

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: R. V.